

въ второто ни отивание и завръщание, тий си бѣхж всички по домоветѣ.

На 23-ий утрѣнѣта станахме и се отправихме за къмъ Стара-Загора, пжтѣтъ ни бѣше до нейдѣ добръ до пладнѣ, а отъ Туловото село до Стара-Загора, доста каленѣ, та едвамъ съ сѣтни сили стигнахме вечерѣта късно часа по една въ града. Него день слѣнцето на пепекваше по малко, а къмъ надвечеръ часа 9—10 се заоблачи и слѣнцето скри подъ тѣхъ, безъ да се види веке, а пжтницитѣ едни прѣзъ други слѣдвахж да се мжчатъ да пристигатъ съ врѣме вечерѣта Стара Загора. Вечерѣта когато пристигнахме и слѣзохме въ града, приближихме до мѣстото гдѣто щѣхме да نوشуваме, отивамъ да отварямъ вратата на означений турски дворъ, а сестра ми безъ да я усѣти отподири си отишла да пие на чуммата вода, запирамъ магаренцето съ натовареното ни едно друго прѣдъ вратата на двора вѣнка и дордѣ да отвори отъ вѣтрѣ да го прибера, двамина заминали пограй него и закачихж дисагитѣ ми съ дрѣхитѣ и всичко що имахме го зехж, щото кога отварямъ и потръсвамъ едно друго, нѣма го и магарето сѣди праздно. По скарахъ се на сестраси, която дойде отъ подири и видѣла двамата, като заминали, по неразбрала на кждѣ отишле изъ развалинитѣ, щото думитѣ ми нехванаха мѣсто слѣдъ като се вчупи и прѣтури колата а дрѣхитѣ открадихж. Ето, казахъ си, сънѣтъ че показвалъ по нѣкога! Прѣкарахме нея нощъ; но отъ гиѣвъ неможахъ и да спа спокоенъ за загубата на най-потрѣбнитѣ и необходимии нѣща, облѣклото. Макаръ и да ходихъ да питахъ тукъ тамъ още на часа по кжщитѣ за туй, но всичко отиде на праздно.

Утрѣнѣта 24-й ставамъ пакъ питамъ, тогосъ оногосъ, никой ми не казва, освѣнъ бакалена Христю Мотолата, който ми събщи да се не боя, че той ще има грижата да ми ги издире и каже; но нищо не сполучихъ и оттукъ, ако и да прѣдадохъ показаното ми лице на сждъ, което слѣдъ нѣколко часа ужъ държано подъ затворъ пакъ се пустна нищо неиздире. Въ туй изгубвамъ освѣнъ облѣклото си, и